

Poročilo o opravljeni mobilnosti

Praksa na Islandiji

"Tisoč milj dolgo potovanje se začne z enim samim korakom." - Lao Ce

Še vedno se spomnim, kot da je bilo včeraj, kako sem se počutila, ko so me obvestili, da grem na Islandijo. Kako vesela in ponosna sem bila. Točno sem vedela, kaj vse me čaka preden se bo to uresničilo, zato sem se takoj začela pripravljati na odhod. Najprej je bila na vrsti sklenitev pogodb o praktičnem usposabljanju in vse ostale zadeve na šoli. Potem pa so prišle težave. Urejanje vizuma in študentsko delo v Gorenju ob istem času. Dva meseca dela z urejanjem papirjev, desetine mailov na dan, veliko stroškov in nekaj solz. Ampak, to me ni ustavilo na moji poti do Islandije.

Letalsko karto sem kupila mesec dni pred odhodom. Let je trajal okrog 9 ur, z dvema prestopoma, vse je šlo kot po maslu. Pričakovala sem, da bo v Reykjaviku zelo mrzlo, ampak na mojo srečo, ni bilo. Stanovanje sem imela v študentskem domu, kjer me je vse čakalo pripravljeno. Naslednji dan sem bila sprejeta na univerzi, spoznali so me z delovnim okoljem in mestom. V laboratoriju sem spoznala kolege iz Finske in Italije, kj so me že prvi dan povabili na roštilj. Spoznali so me z ostalimi Erasmus študenti, ki jih je bilo v tem času res veliko, a se jih je večina počasi že pripravljala na odhod domov, saj se študijsko leto konča konec maja. Vsak vikend smo imeli organizirane dogodke (spremljanje Eurosonga, Champion league, Jelly shots party...)

Laboratorij je bil stavba, v kateri sem preživela več časa kot pa v svoji sobi. Najmanj 8 delovnih ur, veliko analiz, kuhanje medija, je postalo del rutine. Ko so dnevi minevali, se je delovni tempo zviševal. Z 8 ur sem prišla na 10 delovnih ur, ves julij pa smo imeli tudi delovne vikende. Nekaj časa sem sodelovala tudi na poletni šoli Microbial Enviromental Summer school, ki se je je udeležilo 30 študentov iz Anglije, Belgije in Nemčije. Vse to delo me je veselilo. Ko spoznaš, da tvoje bakterije rastejo in nekaj proizvajajo, se pojavijo vprašanja, ki terjajo odgovor. In v tem je znanost. Ves čas mojega dela sem se počutila kot znanstvenica in ni boljšega občutka od tega.

Bilo je tudi nekaj pomanjkljivosti in, če me kdo vpraša, je bila to hrana. Čudne omake, začimbe, mešanje sladkega in slanega, to ni ustrezalo mojemu želodcu. Vendar sem

imela srečo, da je bila moja kolegica Živa krasna kuharica in sem uživala v dobrotah njene kuhinje. V prostem času pa smo kurile kalorije v fitnesu, ki smo ga imeli na univerzi.

Vsak dan sem doživljala neverjetno in krasno naravo dežele ledu in ognja. In če se zdaj vprašam: se je izplačalo? Ja, se je, in nima cene. Nepozabno doživetje!

Jelena Bailović